

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce: A. Z.,** zastoupeného Mgr. Annou Michalcovou, advokátkou se sídlem Praha 7, Antonínská 4, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3,** v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2004, č. j. 11 Az 187/2003 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Anně Michalcové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1279,30 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 12. 2. 2004 č. j. 11 Az 187/2003 - 29 zamítl žalobu podanou žalobcem (dále i „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2003 č. j. OAM-2767/VL-11-SE01-2001, kterým nebyl žalobci udělen azyl dle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zároveň bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Městský soud v odůvodnění rozsudku zejména uvedl, že žalobce ve své žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že mu v Rusku hrozí pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, obecně formulovaná námitka žalobce, že žalovaný správní orgán nesprávně posoudil skutkový stav věci, tedy že pravým důvodem žádosti o udělení azylu byla obava z pronásledování mafií, není důvodná. Obavu před pronásledováním ze strany věřitelů nelze podřadit pod žádnou ze skutečností, které jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu uvedeny jako skutečnosti odůvodňující udělení azylu, jednání soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Podle městského soudu je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce, jednak z objektivních zpráv o situaci v zemi původu žalobce (informace Ministerstva zahraniční Spojených států o stavu dodržování lidských práv v Rusku a informace o situaci v Rusku České tiskové kanceláře), a jím učiněná zjištění lze považovat za dostatečná. Městský soud proto důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí neshledal a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podal stěžovatel včas kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) až d) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele posoudil městský soud předmětnou věc v rozporu s platným právním řádem, zejména v rozporu se zákonem o azylu. Stěžovatel shledává vážná pochybení všech doposud v řízení o udělení azylu rozhodujících orgánů. Stěžovatel uvádí, že má reálnou obavu z nuceného opuštění České republiky a následného odjezdu do Ruska, kde mu hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se ve věci nevyjádřil.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal dne 29. 3. 2001 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ve kterém uvedl, že v Rusku podnikal od dubna 1997, koncem roku 1998 přišli k němu lidé od mafie a chtěli peníze, nejdříve platil, pak odmítl, lidé od mafie jej zbili, oznámil vše na policii, tam mu sdělili, že až tito lidé přijdou znovu, má to oznámit a policie se je pokusí chytit při činu. Stěžovatel dále uvedl, že v červenci roku 1999 jej navštívili lidé, kteří mu dali pistoli k hlavě a požadovali peníze, proto se rozhodl odjet do České republiky, kde chce žít a pracovat. V pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu dne 9. 9. 2002 stěžovatel popsal cestu z Ruska přes Bělorusko a Polsko do České republiky a problémy, které měl ve vlasti jako podnikatel s mafií. Stěžovatel dále uvedl, že měl v České republice nejdříve povolen pobyt na 5 dní, protože si chtěl pobyt legalizovat na další dobu, předal své doklady neznámým Ukrajincům, kteří mu zabezpečili legální pobyt na jeden měsíc, poté zde pobýval nelegálně až do podání žádosti o azyl, tedy asi jeden a půl roku. Stěžovatel rovněž uvedl, že žádá o azyl, protože má v České republice zaměstnání a byt, nemá zde žádné problémy. O situaci po návratu do Ruska stěžovatel neuvažoval, domníval se však, že do města, ze kterého přijel, se vrátit nemůže, stejně jako do jiných měst, neboť všude jsou zřejmě kriminální živly. V doplňujícím pohovoru k důvodům návrhu na zahájení řízení o udělení azylu pak stěžovatel uvedl, že žádostí o azyl si za prvé chtěl legalizovat pobyt na území České republiky a za druhé předpokládal, že mu azyl umožní žít zde trvale.

Součástí správního spisu je také Zpráva o dodržování lidských práv v Rusku za rok 2001 Ministerstva zahraničí Spojených států.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je buď pronásledován za uplatňování politických práv a svobod a nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Zákon o azylu rovněž umožňuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle ustanovení § 13 nebo humanitárního azylu dle ustanovení § 14.

Stěžovatel v kasační stížnosti především namítá, že posouzení věci městským soudem je v rozporu se zákonem o azylu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě bylo zjištěno (stěžovatel to sám uvedl v návrhu na zahájení řízení o udělení azylu a v pohovorech k návrhu), že stěžovatel z Ruska odjel, protože tam měl problémy při svém podnikání se soukromými osobami, a v České republice požádal o azyl z důvodu legalizace svého pobytu na jejím území. Je tedy zřejmé, že stěžovatel byl k odchodu ze země původu a později k podání žádosti o udělení azylu v České republice veden důvody azylově irelevantními, které nelze podřadit ustanovením § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný tak nikterak nepochybil, když stěžovateli azyl neudělil a městský soud správně vyslovil s jeho rozhodnutím souhlas. Nejvyšší správní soud se s postupem městského soudu a žalovaného (stejně jako s přijatým právním závěrem ve věci) ztotožňuje, neboť odpovídá příslušným ustanovením zákona o azylu, a ve věci nebyl shledán oprávněným důvod podané kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

V kasační stížnosti stěžovatele dále namítá důvody podání kasační stížnosti obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. pod písmeny b) až d), které však nejsou jakkoliv blíže specifikovány. Nejvyšší správní soud má, po přezkoumání napadeného rozsudku a provedeného řízení ve věci, za to, že nedošlo k naplnění žádného z uplatněných zákonných důvodů podání kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud je v řízení o kasační stížnosti vázán ustanovením § 109 odst. 4 s. ř. s., podle něhož nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou novou skutečností je námitka stěžovatele uplatněná až v kasační stížnosti, že mu v Rusku hrozí vážné nebezpečí z politických důvodů. Jelikož stěžovatel tuto skutečnost neuvedl v rámci řízení o udělení azylu ani v rámci řízení o žalobě, ale teprve po vydání napadeného rozsudku městského soudu, nemůže se jí Nejvyšší správní soud zabývat.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Stěžovatel podal také návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se návrhem nezabýval, neboť věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec

jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za jeden úkony právní služby v částce 1000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 75 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 1075 Kč. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 204,30 Kč. Ustanovené zástupkyni Mgr. Anně Michalcové se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 1279,30 Kč, která jí bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu